

Ύμνοι στην «ανάπτυξη», στις ιδιωτικές επενδύσεις και τη «μικρομεσαία επιχειρηματικότητα» και φραστική καταδίκη των μνημονίων και της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ με παράλληλους όρκους ότι δεν έπεσε από την Αριστερή Πλατφόρμα, αποτέλεσαν τους κεντρικούς άξονες της τοποθέτησης του επικεφαλής της Λαϊκής Ενότητας, Παναγιώτη Λαφαζάνη, κατά τη χθεσινή συνέντευξη Τύπου που παραχώρησε στο πλαίσιο της ΔΕΘ.

«Όσον αφορά τώρα το ποιός έριξε την Κυβέρνηση ή δεν την έριξε. Το έχω πει και άλλες φορές. Η Κυβέρνηση αυτή δεν έπεσε από κανέναν. Παραιτήθηκε. Παραιτήθηκε ταπεινωτικά. Οι κυβερνήσεις πέφτουν, όταν υποβάλει πρόταση δυσπιστίας η αντιπολίτευση και συγκεντρώσει 151 βουλευτές. Αν συγκεντρώσει 151 ψήφους στη Βουλή η πρόταση δυσπιστίας, τότε πέφτει η Κυβέρνηση», ανέφερε ο επικεφαλής της ΛΑΕ, απαντώντας σε ερώτηση για την πτώση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την πρόωρη προσφυγή στις κάλπες.

Δικαιολόγησε την οκτάμηνη παραμονή και στήριξη του ίδιου και των υπολοίπων στελεχών της ΛΑΕ στην κυβέρνηση, ισχυριζόμενος πως *«παρά τις διαφωνίες μας δίναμε τη μάχη, μέχρι και την τελευταία στιγμή ελπίζοντας ότι μπροστά στην επιλογή ενός σκληρού μνημονίου ή της σύγκρουσης με το ευρωπαϊκό κατεστημένο, τελικά η Κυβέρνηση θα έκανε την επιλογή της σύγκρουσης με το ευρωπαϊκό κατεστημένο και όχι της μνημονιακής υποδούλωσης. Και δώσαμε μάχη μέχρι την τελευταία στιγμή, να αποσοβήσουμε την μνημονιακή ταπείνωση. Αλλά όμως δεν το πετύχαμε.»*

«Όταν η κυβέρνηση προκηρύσσει εκλογές, παραιτείται, δεν την έριξε κανένας όπως σας είπα, παραιτείται για να πάει σε εκλογές, δεν μπορούσαμε να πάμε σε εκλογές με μια κυβέρνηση που λέει, και το είπε και χθες εδώ ο Αλέξης Τσίπρας, ότι θα τηρήσει και θα εφαρμόσει το τρίτο μνημόνιο», ανέφερε σε άλλο σημείο της τοποθέτησής του.

«Δεν εγκαταλείψαμε κανέναν. Άλλοι εγκατέλειψαν κάποια πράγματα, τα οποία ήταν πάρα πολύ σημαντικά και πολύτιμα για τον τόπο και τον ελληνικό. Εγκατέλειψαν τις μεγάλες

δεσμεύσεις που είχαμε απέναντι στους απλούς πολίτες. Εγκατέλειψαν τις μεγάλες και σωστές υποσχέσεις που δώσαμε. Εγκατέλειψαν τις μεγάλες εξαγγελίες που είχαμε, οι οποίες συνάρπασαν τον ελληνικό λαό και για πρώτη φορά ανέδειξε, με δημοκρατικά και κινηματικά βεβαίως μέσα, μια κυβέρνηση της Αριστεράς στο προσκήνιο», είπε.

Και ξανά:

«Ουδέποτε είπαμε ψέματα και ουδέποτε στον ελληνικό λαό. Στους έξι μήνες που ήμασταν στην κυβέρνηση επιτελέσαμε ένα πάρα πολύ θετικό έργο ο καθένας στο υπουργείο του, από αυτούς που φύγαμε από την κυβέρνηση μετά το «όχι» που είπαμε. Μας έδιωξαν, δεν φύγαμε, μας έδιωξαν. Έγινε ο ανασχηματισμός και μας εξαίρεσαν χωρίς μάλιστα να μας πουν και το αιτιολογικό. Κανείς δεν μας το είπε.»

Αναφορικά με τη ληστρική επένδυση της Ελληνικός Χρυσός στη Χαλκιδική, τις εργασίες της οποίας δεν ανέστειλε ως υπουργός ΠΑΠΕΝ, ισχυρίστηκε ότι ήταν έτοιμος να προχωρήσει σε πιο ριζοσπαστικές λύσεις αλλά... τον πρόλαβε η αποπομπή του από το υπουργείο:

«Νομίζω ότι είναι ευτελείς αντιπερισπασμοί αυτά τα οποία απευθύνονται σε εμένα ως κατηγορίες για τις Σκουριές. Διότι ως Υπουργός Παραγωγικής Ανασυγκρότησης, εγώ πρώτος, άνοιξα αυτό το θέμα τολμηρά και αποφασιστικά, ανοίγοντας δρόμους για όλη την Κυβέρνηση. Πρώτον, ανακάλεσα την οικοδομική άδεια, την άδεια ανοικοδόμησης του εργοστασίου εκεί και την ανακάλεσα φέρνοντας σοβαρά αρνητικά αποτελέσματα στην εταιρεία. Δεύτερον, αναστείλαμε την άδεια υλοτόμησης, η οποία θα κατέστρεφε ένα ιστορικό δάσος στις Σκουριές, στη Χαλκιδική. Τρίτον, επέστρεψα την Τεχνική Μελέτη της εταιρείας με την οποία έπρεπε να εμφανίσει μια νέα τεχνολογία μεταλλουργίας για την παραγωγή χρυσού. Και την επέστρεψα, διότι δεν υπήρχε τέτοια τεχνολογία που η εταιρεία είχε δέσμευση να φέρει με την άδεια που είχε και με την σύμβαση την οποία είχε υπογράψει. Και ήμουν έτοιμος να προχωρήσω σε ακόμα ριζοσπαστικότερες κινήσεις μετά από αυτή τη διαπίστωση της αδυναμίας της εταιρείας να προχωρήσει στη νέα μεταλλουργία που είχε υποσχεθεί. Ήμουν έτοιμος να προχωρήσω σε πιο ριζοσπαστικές κατευθύνσεις που θα οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια στην αφαίρεση της άδειας και στην καταγγελία της σύμβασης.»

Όσον αφορά τη μνημονιακή λαίλαπα της τελευταίας πενταετίας, ο Π. Λαφαζάνης βλέπει ως αιτία την επιθετική διάθεση των δανειστών κατά «της χώρας» και όχι την καπιταλιστική κρίση και την προσπάθεια ξεπεράσματός της προς όφελος του κεφαλαίου, εγχώριου και διεθνούς.

Από αυτή τη σκοπιά προτάσσει την «παραγωγική ανασυγκρότηση» του ελληνικού καπιταλισμού με ένα «εναλλακτικό σχέδιο» που περιλαμβάνει την έξοδο από την ευρωζώνη, προκειμένου «να αναζωογονηθούν οι εξαγωγές μας, να μειωθούν οι εισαγωγές και να αυξηθεί το τουριστικό ρεύμα».

Και αφού πάρουν μπρος οι μηχανές της κερδοφορίας του κεφαλαίου, «θα αυξηθεί η απασχόληση».

Με τα λόγια του επικεφαλής της ΛΑΕ:

«Η χώρα αυτή, από την πλευρά των κυρίαρχων πολιτικών ελίτ, έχει μάθει να κινείται στη λογική της υποτέλειας, να αναζητά ξένους προστάτες. Δεν αφήνεται να σταθεί όρθια στα πόδια της και να περπατήσει το δικό της αυτόνομο δρόμο. Η υποτέλεια ήταν το χαρακτηριστικό των εθνικών κατεστημένων ελίτ, πολιτικών και οικονομικών, και συνεχίζεται και σήμερα. Και παίρνει μορφή παράκρουσης με το θέμα του εθνικού νομίσματος. Λοιπόν, η επιλογή του εθνικού νομίσματος είναι μια βιώσιμη επιλογή για την Ελλάδα και αναγκαία αν θέλουμε να φύγουμε από τα μνημόνια και να προχωρήσουμε σε έναν καινούργιο δρόμο. Βεβαίως, δεν λέω ότι εμείς έχουμε μια μαγική συνταγή και προτείνουμε έναν ανθόσπαρτο δρόμο, μέσα από τον οποίο όλοι θα περάσουν απ' την μια μέρα στην άλλη στην ευτυχία, και θα ρέει το χρήμα, θα ανεβαίνουν οι μισθοί και οι συντάξεις. Εμείς δεν κάνουμε δημαγωγία, ούτε λαϊκισμό. Είμαστε Αριστερά. Είμαστε μια μεγάλη δημοκρατική, πατριωτική δύναμη και θέλουμε να γίνουμε μεγάλη και να παίξουμε σοβαρό ρόλο. Γι αυτό λέμε την αλήθεια στον ελληνικό λαό. Μόνο την αλήθεια, όσο δύσκολη και πικρή κι αν είναι, εδώ που έχουμε φτάσει, όχι με δικιά μας ευθύνη, αλλά με ευθύνη των κατεστημένων κάθε μορφής.

Αλλά, ο δρόμος του εθνικού νομίσματος μπορεί να αποδειχτεί, και θα αποδειχτεί εάν συνοδεύεται από ένα ριζοσπαστικό, προοδευτικό, δημοκρατικό πρόγραμμα παραγωγικής ανασυγκρότησης της χώρας, θα αποδειχτεί ότι είναι ένας δρόμος με ελπίδα και προοπτική. Θα αναζωογονήσει τις εξαγωγές μας, θα μειώσει τις εισαγωγές, θα υποκαταστήσει τις εισαγωγές, θα αυξήσει το τουριστικό ρεύμα, θα βοηθήσει στην παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας και την ενίσχυση της απασχόλησης. Και κυρίως θα εξασφαλίσει ρευστότητα στην ελληνική οικονομία, γιατί το κεντρικό πρόβλημα για να βγούμε απ' την κρίση είναι η ρευστότητα για την οικονομία μας. Ρευστότητα για ένα μεγάλο παραγωγικό πρόγραμμα δημοσίων επενδύσεων, ρευστότητα για να κινηθούν επενδύσεις ιδιαίτερα από τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις.»

Εκθείασε μάλιστα το πλεονασματικό ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, «ξεχνώντας» ότι προήλθε από την ισοπέδωση των δικαιωμάτων εργαζομένων και νεολαίας:

«Η Ελλάδα, αυτή την ώρα, έχει πλεονασματικό ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών. Είχε πλεονασματικό ισοζύγιο το 2013. Έχει πλεονασματικό ισοζύγιο που φτάνει στο 1% του ΑΕΠ το 2014. Είχε και πάει και για πλεονασματικό ισοζύγιο το 2015. Αυτό τι υποδηλώνει; Ότι με τα συναλλαγματικά διαθέσιμα που παίρνουμε από τις εξαγωγές που έχουμε τώρα, από τα εμβάσματα, από το τουριστικό συνάλλαγμα και από άλλες συνεισφορές συναλλαγματικές, μπορούμε να χρηματοδοτούμε τις εισαγωγές μας, αυτές τις εισαγωγές που κάνουμε, και αφορούν πρώτες ύλες, πετρέλαια, κλπ. Μπορούμε να τις χρηματοδοτούμε χωρίς κανένα πρόβλημα. Χωρίς να έχουμε ελλείμματα. Επομένως δε χρειάζονται ειδικά πρόσθετα συναλλαγματικά διαθέσιμα με ένα εθνικό νόμισμα, για να μπορούμε να ανταποκριθούμε στη νέα οικονομικοκοινωνική κατάσταση και εν πάση περιπτώσει να ικανοποιήσουμε θεμελιώδεις ανάγκες της χώρας σε πρώτες ύλες ιδιαίτερα, φάρμακα κλπ που λένε ότι θα λείψουν. Δε θα λείψει τίποτα στη χώρα με το εθνικό νόμισμα. Δεν έλειπε και παλιότερα, καπιταλισμό είχαμε και τότε στην Ελλάδα. Δεν είχαμε μια προοδευτική σοσιαλιστική διέξοδο, δεν είχαμε μια προοδευτική σοσιαλιστική πορεία. Καπιταλισμό είχαμε, δεν έλειπε όμως από την Ελλάδα τίποτα το ιδιαίτερο. Δεν ήτανε βεβαίως θαυμάσια η κατάσταση. Είχαμε προβλήματα. Αλλά πολύ λιγότερα προβλήματα από αυτά που αντιμετωπίζουμε σήμερα με το ευρώ.»

Όσον αφορά το χρέος, τάχθηκε υπέρ της διαγραφής του μεγαλύτερου μέρους του δημόσιου χρέους (όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ προεκλογικά) και υπέρ της «σεισάχθειας» για τους εξαιρετικά φτωχούς:

«Διακοπή αποπληρωμής του χρέους μέχρι να καταστεί ληξιπρόθεσμο και διαπραγματεύσεις για τη διαγραφή του, τουλάχιστον τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους

»Διαγραφή των χρεών, αυτών που δεν μπορούν να πληρώσουν αυτό το χρέος και αναφέρομαι στους ανέργους, αναφέρομαι στους φτωχούς, αναφέρομαι σ΄αυτούς που έχουν εισόδημα κάτω από τα όρια της φτώχειας και χρωστάνε και ταλαιπωρούνται και σέρνονται από δω και από κει απ΄τις εισπρακτικές εταιρείες, που η πρόταση μας είναι να καταργηθούν. Γι΄αυτούς πρέπει να υπάρξει διαγραφή χρέους και ρύθμιση για άλλους που έχουν κάποια δυνατότητα αλλά δεν μπορούν τώρα να το αποπληρώσουν κανονικά, ρύθμισή του με μακρά περίοδο χάριτος, με επιμήκυνση του χρέους, μείωση των επιτοκίων και άλλα συναφή μέτρα.»

«Ατμομηχανή» δε της πολυθρύλητης «ανάπτυξης» κατά τον Π. Λαφαζάνη θα αποτελέσουν οι ιδιωτικές επενδύσεις:

«Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι εμείς στηρίζουμε ιδιωτικές επενδύσεις στην Ελλάδα πρώτα απ' όλα βεβαίως επενδύσεις των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, οι οποίες πρέπει να στηριχτούν και οι ίδιες για να μπορέσουν να είναι όρθιες και να συνεχίσουν το ρόλο τους. Γιατί σήμερα η μικρομεσαία επιχείρηση εξαφανίζεται. Σε λίγο θα είναι μουσειακό είδος σε αυτή τη χώρα, αν συνεχιστούν αυτές οι πολιτικές, τις οποίες βλέπουμε τώρα. Υποστηρίζουμε λοιπόν ιδιωτικές επενδύσεις σε ένα πλαίσιο με κανόνες, με προδιαγραφές, για να υπηρετήσουμε την ανάπτυξη, αν υπηρετήσουμε σωστές και ανθρώπινες εργασιακές σχέσεις. Αυτό είναι αναμφίβολο και είναι μέσα στα δικά μας πλαίσια και στις δικές μας προτεραιότητες. Τα capital controls που λέτε είναι ένα μεγάλο δράμα για την ελληνική οικονομία, που οφείλεται στους απίστευτους, απαράδεκτους, κυνικούς εκβιασμούς που άσκησε η ΕΚΤ προκειμένου να μας πειθαναγκάσει να πάμε στο νέο μνημόνιο.»

«Αν θέλουμε να μπει σε νέα τροχιά η χώρα, το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να κοιτάξουμε την παραγωγική της ανασυγκρότηση. Αλλά αυτή επειδή θέλει χρόνο, δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη. Ο μοχλός που μπορούμε να κινήσουμε άμεσα για να πάμε σε αναπτυξιακή κατεύθυνση, είναι η οικοδομική δραστηριότητα. Πάντοτε αυτό ήταν το ρυμουλκό για να πάμε μπροστά. Η οικοδομική δραστηριότητα. Η κατασκευαστική δραστηριότητα. Ο ΕΝΦΙΑ πνίγει την κατασκευαστική δραστηριότητα, την τελειώνει. Δεν μπορεί να υπάρξει κατασκευαστική, οικοδομική δραστηριότητα.»

Ξεσπάθωσε τέλος κατά των δανειστών, «ξεχνώντας» το – κραταιό στα βαλκάνια και τη νοτιοανατολική Ευρώπη – ελληνικό κεφάλαιο, προτάσσοντας μια διαταξική «εθνική ενότητα» εργαζομένων και αφεντικών κατά των «ξένων».

«Το δεύτερο που χρειάζεται είναι να σταματήσουμε να πουλάμε την Ελλάδα. Να βάλουμε ένα μεγάλο αίτημα μπροστά: Δεν πωλείται η Ελλάδα. Όποιος θέλει να πουληθεί αυτή η χώρα, να αναζητήσει αλλού χώρα για πούλημα. Δεν είναι η Ελλάδα προς εκποίηση. Να σταματήσουμε να πουλάμε τα λιμάνια μας, το σιδηρόδρομό μας, να πουλάμε το Ελληνικό, να πουλάμε τα αεροδρόμιά μας, να πουλάμε τη ΔΕΗ, τα ΕΛΠΕ, να βάζουμε υποθήκη πενήντα δις δημόσιας περιουσίας. Αυτό πρέπει να σταματήσει, γιατί αυτό είναι το τέλος αυτής της χώρας. Η μετατροπή της σε αποικία ξένων.»

«Δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κρίση ως γερμανική αποικία. Ούτε ως ατλαντικό οικόπεδο. Ούτε ως δορυφόρο του Ισραήλ, όπου μας πάνε τώρα τελευταία κάποιοι. Η Ελλάδα πρέπει να αποκτήσει υπόσταση, ραχοκοκαλιά, να είναι η χώρα, η οποία θα πορεύεται με βάση το εθνικό της συμφέρον και τα συμφέροντα του ελληνικού λαού και θα έχει σχέσεις προς τέσσερις ορίζοντες. Αυτά είναι για μας οι προτεραιότητες για να βγούμε από το σημερινό

αδιέξοδο. Με πρώτη και κύρια βεβαίως το τέλος της μνημονιακής Ελλάδας.»

Συνολικά, την τοποθέτηση του Παναγιώτη Λαφαζάνη, ως επικεφαλής της Λαϊκής Ενότητας, διέκρινε η αγωνία για την επανάκαμψη της κερδοφορίας του ελληνικού καπιταλισμού.

Όπως είπε ο ίδιος, «το βασικό, το κεντρικό θέμα, μεγάλο αίτημα σε αυτή τη χώρα, εδώ που έχουμε φτάσει, είναι να βγούμε από την ύφεση και να μπούμε σε τροχιά ανάπτυξης».

Αν επιστρέψουμε στην ανάπτυξη, οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και οι νέοι θα δουν τη θέση τους να βελτιώνεται, τους μισθούς να αυξάνονται, την ανεργία να μειώνεται, λέει ο επικεφαλής της ΛΑΕ.

Αλήθεια όμως, τι διαφορετικό λένε οι υπόλοιπες αστικές δυνάμεις, από τη ΝΔ μέχρι τον ΣΥΡΙΖΑ; Όλοι υπόσχονται ότι με την ταχύτερη και πληρέστερη εφαρμογή του «προγράμματος» η ελληνική οικονομία θα βγει από την κρίση, και η αύξηση της κερδοφορίας θα δώσει περιθώρια για να πάρουν και οι εργαζόμενοι το μερίδιό τους (από τον πλούτο που οι ίδιοι παράγουν).

Η διαφορά της ΛΑΕ είναι ότι συγκρούεται με μία εκ των στρατηγικών επιλογών της κυρίαρχης μερίδας του ελληνικού κεφαλαίου, το ευρώ, θεωρώντας (και όχι αβάσιμα) ότι το τρέχον πρόγραμμα «δεν βγαίνει» και ότι πρέπει να σπάσεις αυγά (και από την πλευρά του κεφαλαίου) για να πετύχεις την ανάπτυξη. Αυτό όμως δεν την κάνει μια δύναμη που μάχεται – «μέχρι τέλους» μάλιστα, όπως ισχυρίζεται – για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών, των ανέργων, των νέων, των μεταναστών.

Κυρίως, αυτό που κρύβει είναι ότι κανένα σχέδιο εναλλακτικής αστικής διαχείρισης δεν μπορεί να εξαλείψει την δομική κρίση του σύγχρονου καπιταλισμού – μόνο ίσως να την αναβάλει προσωρινά, για να εμφανιστεί δριμύτερη σαρώνοντας, με όπλο το (άθικτο) αστικό κράτος – υπερασπιστή της ατομικής ιδιοκτησίας, για άλλη μια φορά τους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Η «λύση στην κρίση» περνά μόνο μέσα από την οργάνωση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τα σχολεία και τις σχολές, το χτίσιμο των δικών τους οργάνων πάλης ενάντια στην επίθεση των εργοδοτών.

Μέσα από την αποδυνάμωση του κεφαλαίου από τους συμμάχους του, οικονομικούς και στρατιωτικούς: το ευρώ, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ.

Μέσα από το δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που θα φτάσει την υπόθεση των καταπιεζόμενων μέχρι το τέλος, δείχνοντας με το δάχτυλο τον ταξικό αντίπαλο, χωρίς ψέματα, μισόλογα, κούφιες υποσχέσεις και υποταγή στην κυριαρχία του κεφαλαίου.

Γ.Μ.